

Απ' ότι κάνει κανείς για τον Θεό, τίποτε δεν πάει

Δεν

γνωρίζω αν άλλη χριστιανική χώρα, όπως η Ελλάδα μας, έχει τόσα εξωκλήσια . Εξωκλήσια είναι τα εκκλησάκια που βρίσκονται έξω από πόλεις και χωριά. Αυτά τα εκκλησάκια ήταν σημεία ευλαβικής αναφοράς και παρηγοριάς για τον ανθρώπου της υπαίθρου. Είχαν αγιάσματα με ιαματικά ύδατα. Είχαν άγιες εικόνες, που δάκρυζαν, χτυπούσαν, μιλούσαν, θαύματα ενεργούσαν. Ήταν αποκούμια του πονεμένου και κουρασμένου ανθρώπου. Αυτά ήταν γι' αυτούς τα νοσοκομεία, τα καταφύγια στον πόνο και τις στενοχώριες της πικρής ζωής. Ήταν κτισμένα έπειτα από κάποιο όνειρο, κάποια οπτασία ή κάποιο τάμα. Οικοδομήθηκαν από φτωχούς χειρώνακτες, τις περισσότερες φορές με τους δικούς τους κόπους. Αρχιτέκτων ήταν η βαθιά τους ευλάβεια, γι' αυτό και ήσαν όμορφα, γουστόζικα. Η κάθε γωνιά και η κάθε πέτρα έχει τοποθετηθεί με μεράκι. Και οι άνθρωποι που τα συντηρούν και ανάβουν τα κανδηλάκια και τα ευτρεπίζουνε στο διάβα του χρόνου είναι όμορφοι, ευλαβείς, προσηνεείς.

Διηγείτο ο γερ- Αργύρης από το Αγιονέρι Κοζάνης πως ο Άγιος Αθανάσιος έχει αγιάσμα και πολλές ιάσεις επιτελεί. Ένας νέος , που στα μικρά του χρόνια άναβε με την μητέρα του τα καντήλια του Αγίου Αθανασίου, πήγε στην Αμερική για μια

καλύτερη τύχη. Εκεί παρέλυσαν τα κάτω άκρα του. Οι γιατροί καμιά βοήθεια δεν του προσέφεραν. Μια ευλογημένη νύχτα βλέπει στον ύπνο του έναν αρχιερέα με κατάλευκα γένια.

- Παιδί μου, με γνωρίζεις; Είμαι ο άγιος Αθανάσιος από το Αγιονέρι. Έλα και σ' εμένα κι εγώ θα σε γιατρέψω.

Πράγματι, επέστρεψε στην Ελλάδα, έκανε Λειτουργία στον Άγιο Αθανάσιο, κρέμασε τις πατερίτσες του στην εικόνα κι από τότε βαδίζει χωρίς καμιά δυσκολία.

Ο ίδιος διηγείτο ακόμη:

- Πήγα κάποτε ν' ανάψω τα καντήλια του Αγίου. Όταν έφθασα με το γαϊδουράκι μου στην πόρτα, ψάχτηκα και διαπίστωσα πως ξέχασα τα κλειδιά. Η πόρτα βαρειά, ξύλινη με γύφτικους μεντεσέδες. Τι να έκανα; Το πήγαιν' έλα από το χωριό δεν ήταν εύκολο. Την ώρα που πήγα να κρεμάσω το λαδικό στο καρφί του τοίχου της εκκλησίας ακούστηκε δυνατός κρότος. Άνοιξε η πόρτα! Όταν τελείωσα τις προσευχές μου και την αποστολή μου, με τον ίδιο τρόπο έκλεισαν οι πόρτες και έφυγα για το σπίτι μου, κρατώντας αναμμένη την δάδα της πίστεως. Το φως το πήρα από το καντηλάκι του αγίου Αθανασίου, γι' αυτό δε μου έσβησε ποτέ.

Αυτή η επίσκεψη στο ξωκλήσι του Αγίου Αθανασίου, παρ' όλο που δεν συναντούσε μήτε ψάλτη μήτε παπά μήτε ιεροκήρυκα, καλλιέργησε την ψυχή του, τράνεψε την πίστη του και του προσέδωσε βαθειά ευλάβεια.

Στον πόλεμο του '40 πολέμησε στην πρώτη γραμμή. Ο βασιλιάς Παύλος τον παρασημοφόρησε. Έχασε όμως όλη του την πτέρνα. Όταν ησύχασαν τα πράγματα, τον προέτρεπαν να περάση επιτροπή για σύνταξη και απαντούσε ο άνθρωπος του Θεού:

- Αν πάρω χρήματα, θα χάσω ότι κέρδισα: Εγώ, παιδιά μου, έβλεπα την Παναγία. Σώθηκα από βέβαιο θάνατο. Δεν λύγισα. Δεν φοβήθηκα. Αυτά είναι τα παράσημά μου.

Απ' ότι κάνει κανείς για τον Θεό, τίποτε δεν πάει χαμένο. Ο άνθρωπος δεν χαριτώνεται μόνον με την διδαχή, αλλά και με κάθε ευσέβεια που δεν καταντά ευσεβισμός. Και το καντήλι και το κερί και το λιβάνι και το πρόσφορο και ο άρτος γίνονται μάννα ουράνιο που θρέφει την ψυχή. Μακάρι να μη λείψουν από κανένα ορθόδοξο σπίτι. Αμήν.

«Μορφές που γνώρισα να ασκούνται στο σκάμμα της Εκκλησίας»

Ιερά Μονή Δοχειαρίου, Άγιον Όρος

Πηγή: askitikon.eu